

Dugnad for unge arbeidsledige

Av Ragnar S. Grude, Oslo

Ungdomsledigheten, og annen ledighet, forsterkes hver dag. Den vil sikkert vedvare lenge, lenge... Under slike forhold vil trolig de unge tape, dessverre, som den forsørgede del av befolkningen. Myndighetene søker febrilsk etter utveier for å få «plassert» ungdommen, tildels ved tiltak som synes kort-siktige og relativt dyre. Visse tiltak fortoner seg for «en fra tredve-åra» som rent nødsarbeide. Skoler og skolegang synes å være redningsplanen man tyr til. Skolen blir et plasseringssted for en stakket stund. Dette gjelder såvel jenter som gutter. Motvillige og skoletrette lærer de igrunnen ingen vesentlige ting som gjør situasjonen for dem bedre når en ny hverdag møter dem, med fortsatt mangel på arbeidsoppgaver som passer. Skolene burde ikke benyttes til ene og alene «beskjefligelsesplass». De er for dyre i drift for et slikt uproduktivt formål.

Bruk av lærerkrefter — og selvfølgelig ungdommens potensielle arbeidskraft — i et slikt plasseringssystem gir bare uttelling for samfunnet, og heller lite tilbake, en negativ bruk av alle former for ressurser! Det må derfor — umiddelbart — settes i gang andre former for tiltak enn dette lappverket man tyr til. Noe som samtidig tjener individet og samfunnet! Landets økonomi, ungdommens tiltagende frustrasjon over at «ingen har bruk for oss» tilsier at ungdommens arbeidskraft tas i bruk og omsettes i skapende arbeide, utgått som et krav fra samfunnet, hvor dette gir de unge mening

fylte tilbud under kontroll. *Ungdommen må gis rett til å føle seg nyttig i det samfunn den nå engang lever i! Sin tilstedeværelse kan den sørgelig lite for...*

Sett i gang med en organisert «norsk riksdugnad» for gutter og jenter! En dugnad hvor all slags kroppsarbeid og utdannelse i teoretisk eller praktisk lei kan gå hånd i hånd. I en organisert samfunnstjeneste kan alle, på lik linje, bli oelaktig i å tjene landet, få en annen slags oppdragelse til å bli en god samfunnsborger enn hva det gjengse skoleverket makter å gi. (Skoledisiplin er vel også mangelvare?)

Siviltjenesten i en «norsk riksdugnad» kan bli en nyttig og lærerik forløper for flere former for samfunnstjeneste, så som militærtjenesten (eller parallelt med denne!), sivile beredskaps- og katastrofeoppsetninger fordelt over hele landet, hvor også «de ikke helt stridsdyktige» i alle deler kan tildeles plass og funksjon. (Man skal ikke være født «vellykket» for å kunne utføre samfunnstjeneste!)

Soldat-tillitsmennenes krav til Forsvarsdepartementet: Om vurdering av innføring av obligatorisk samfunnstjeneste for all ungdom, uansett kjønn, bør tas alvorlig! (NB! Kun 2/3 av mannlig ungdom gjør tjeneste!)

Det kreves — etter min mening — kun en berettiget likestilling. Det er et betimelig rettferdskrav. Anledningen synes nå å være

tilstede for å kunne «slå to fluer i ett smekk». Soldat(ungdoms)-kravet avfører behov for nytenkning i et samfunn som pr. dato har økonomi- og sysselsettingsproblemer på alle bauger og kanter. I en «norsk riksdugnad» kan man, med noe fantasi — og i samlet tropp — utvikle det helt utrolige. Hvor, som sagt, arbeid, utdannelse og annen skoloring kan gå hånd i hånd. Nytt, helhetlig, synes selvsagt...

Oppgavene er mangfoldige. Mange av dem lar seg ikke gjennomføre fordi Staten ikke har nok «i pengesekken» til å gjennomføre dem.

Hensikten bør ikke udelt være å trekke billig arbeidskraft ut av ungdommen. En hensiktsmessig lønnsordning må finnes, avveit mot fordelene de unge gir, som f.eks. innføring i det praktiske livs mangfoldigheter, mulighetene for utdannelse (eller påbegynt), og andre ting som kan bety noe senere ved valg av yrke. «Norsk riksdugnad» kan bli en innføringsinstitusjon, som gir umodne og ubefestede sjeler en påkrevet tenkepause i en modningsprosess, og til dels myndighetene avlastning.

Vi har alle tenkelige — og nødvendige — ressurser å ta i bruk. Vi har frisk arbeidskraft, og fin ungdom i massevis; som vi i vår tafatthet er i ferd med «å skusle bort», chansene for mer eller mindre ved å ta motet fra dem! Hvorfor la kreftene i denne uerstattelige ressurs gå «turbinene» forbi! Jeg har langt på vei planene klare!

FOLK og LAND,
Redaksjonen.

Oslo.

mine betraktninger
må ikke komme til uttrykk noen st l. Det er vil
skade saken. Stortingsrepresentanter jeg idag
har snakket med, ønsker innlegg i A.p. om sa-
ken. Blir det debatt, er saken lettere å ta
opp. Kan noen skrive i Aftenposten? Skal(kan?)
F. og l. inspirere noen til å skrive? Ved å gå
i noen brev ut med anmodninger. Jeg "tar" noen i
A.T. Kanskje vi kommer inn på markedet igjen!

NB!
Fortrolig
Idag, 27.10.82 har oven-
stående fått bra plass i Aftenposten. Artikkelen er i ko-
pier sendt noen "positive" stortingsrepresentanter. Artik-
kelen stod plassert under Aktuell debatt. Den var egentlig
lo linjer lengre, og hadde til overskrift i manus: NORSK
RIKSDUGNAD. Jeg fikk en anmodning om å korte den inn med
disse lo linjene. Og en henstilling om ikke i overskriften
å bruke Norsk Riksdugnad. Dette med "riks" kunne vekke as-
sosiasjoner i en dugnads-sammenheng, slik at leserne for-
kastet innholdet før de fikk lest innholdet. Jeg besvarte
akkurat dette med "riks" med at man jo hadde: - Rikstelefon,
Riksvåpen, Riksløven, Riksforsamling, - ja innen-riks og u-
tenriks... og det siste er RIKSTOTO !! Som man ser, så ble
"norsk riksdugnad" innflettet ganske brukbart i teksten.
Jeg synes at dette med RIKSDUGNAD lyder veldig mektig! Og
NORSK sådan har appel. Aftenpostens debattredaktør konkluderer med: - Det er interessante spørsmål som tas opp. Vi vil ikke forkorte artikkelen på vanlig måte. Vi overlater - til en forandring - Dem selv til å "trekke ut" disse lo linjene. Hensynsfullt, synes jeg. Bør artikkelen gjengis i

Hilfan R. R. R.